

Arrest

**nr. 54 164 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. DE SCHEPPER, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 december 2010.

1.3. Op 15 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 december 2010 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten, tot de Alevitische geloofsgemeenschap te behoren en afkomstig te zijn van Killis. U zou in november 2000 officieel gehuwd zijn met Cigdem Koçaru. Jullie zouden in maart 2001 echter al officieel uit de echt gescheiden zijn en dit met onderlinge toestemming. Jullie zouden namelijk door beide families onder druk zijn gezet om met elkaar te huwen. Daarnaast zou uw schoonmoeder uw vrouw verboden hebben om met uw moeder om te gaan. U zou zich er wel van bewust zijn geweest dat deze gang van zaken eventuele problemen tussen de families zou kunnen veroorzaken. Uw familie zou u verstoten hebben aangezien zij problemen gekregen hebben met uw ex-schoonfamilie. U zou in april 2001 naar Sirinevler te Istanbul zijn verhuisd, uw familie deed hetzelfde. In 2004 zou u religieus gehuwd zijn met een Albanese vrouw. In de negende of tiende maand van 2004 zou u heel toevallig de broer van uw ex-vrouw tegen het lijf zijn gelopen bij het busstation van Avçılar. Hij zou u met een mes aangevallen hebben. Dezelfde dag nog zou u klacht zijn gaan indienen op het politiecommissariaat van Bahçelievler en werd er een proces-verbaal opgesteld. Er zou hier geen gevolg aan zijn gegeven. U zou rond de zesde maand of augustus 2005 naar Saudi-Arabië met een werkvisum zijn gereisd. Uw Albanese vrouw zou in Turkije zijn gebleven. In 2006 zou u op vraag van uw vrouw zijn teruggekeerd alsook zou u gedacht hebben dat uw vijanden u intussen vergeten waren. U zou in 2006 een kapsalon in Sirinevler Sali Pazari te Istanbul geopend hebben. U zou geen problemen meer gekend hebben tot wanneer in de vierde of vijfde maand van 2008 uw kapsalon zou zijn verwoest door de broers van uw ex-vrouw. U zou opnieuw klacht zijn gaan indienen en er werd een proces-verbaal opgesteld, maar zonder verder gevolg. In augustus 2008 zou uw Albanese vrouw u verlaten hebben. U zou gedurende negen maanden in Bağcılar in een kapsalon gewerkt en gewoond hebben. U zou daarna bij een vriend in Silivri, iets buiten Istanbul, gewoond hebben. In december 2009 zou u met een toeristenvisum naar Bahrain zijn gereisd in de hoop daar werk te vinden. Er zou u echter geen werk zijn aangeboden waarna u terugkeerde naar Turkije. U zou een derde maal, uit eigen beweging, klacht zijn gaan indienen en dit om uw vrees voor een vendetta nogmaals kenbaar te maken en omdat uw familie u verstoten heeft. U zou in die periode ook vernomen hebben dat uw belager, Metin Koçaru, is opgesloten omwille van slagen en verwondingen aangezien hij iemand anders met een vuurwapen had verwond. U zou naar Bodrum zijn gegaan om daar in een kapsalon te werken. In september 2010 zou u naar Istanbul zijn teruggekeerd en dit omdat het werkseizoen in Bodrum ten einde was. U zou bij uw vriend in Silivri gewoond hebben. U zou vernomen hebben dat uw broer Ibrahim, die in België verblijft, naar Turkije kwam om het Offerfeest (dd. 16 november 2010) te vieren. U zou in het verleden tevergeefs zijn hulp gevraagd hebben om naar België te kunnen komen. U zou via uw kleine zus een sleutel van uw ouderlijk huis hebben kunnen bekomen. Op 26 november 2010, in de vroege ochtend, zou u het ouderlijk huis onopgemerkt zijn kunnen binnendringen en alle documenten van uw broer, namelijk zijn Turks paspoort, identiteitskaart, vliegtuigticket en F-kaart voor België, gestolen hebben. Op 27 november 2010 zou u op de luchthaven zijn aangekomen en er uw broer en uw familie nog gezien hebben terwijl zij naar u op zoek waren. Ze zouden u echter niet gezien hebben waarna ze de luchthaven verlieten om bij de politie een klacht te gaan indienen. U zou de Turkse paspoortcontrole zonder probleem hebben kunnen passeren. Op 27 november 2010 kwam u aan op de luchthaven te Brussel. De luchtvaartpolitie heeft u toen tegengehouden nadat u documenten had neergelegd waarvan de foto niet op u geleek. U werd naar het INAD-centrum gebracht in afwachting van uw terugrijding. Op 28 november 2010 dient u een asielaanvraag in en dit nadat een Turk in het INAD-centrum u gewezen had op deze mogelijkheid. U zou ondertussen in contact zijn met uw schoonzus in België, de vrouw van Ibrahim, en zij zou zich nu over uw lot ontfermen en dit tegen de wil in van haar echtgenoot en uw familie.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt een vendetta te vrezen vanwege de familie van uw ex, nadat u in 2001 op officiële wijze én dit in onderlinge toestemming met uw toenmalige echtgenote, gescheiden bent (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 12). Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van deze door u beweerde problemen. Zo verklaart u zelf dat er u, telkenmale u een klacht ging indienen bij het politiecommissariaat (drie keer in totaal), een proces-verbaal werd overhandigd, maar u zou deze stukken vernietigd hebben omdat er geen gevolg aan werd gegeven (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 6 en 7). Uw uitleg biedt geen afdoende verschoning voor het niet kunnen neerleggen van deze stukken, temeer u zelf nog eens in 2009 spontaan klacht bent gaan indienen bij het politiecommissariaat, hetgeen er op wijst dat u toch vertrouwen had in de Turkse autoriteiten en het de moeite vond zich tot hen te richten (gehoorverslag CGVS, p. 6). Daarenboven haalt u zelf aan dat uw

belager sinds één jaar opgesloten is voor slagen en verwondingen, weliswaar van een andere persoon, hetgeen bevestigt dat uw autoriteiten wel degelijk bereid zijn op te treden tegen gewelddadige personen en deze te berechten (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Wat er ook van zij, u hebt zelf verklaard sinds april / mei 2008 geen problemen meer te hebben gekend met uw belager(s) (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). U bent van eind december 2009 tot september 2010 in Bodrum gaan wonen en werken zonder enig probleem te hebben gekend met uw ex-schoonfamilie (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Gevraagd waarom u niet verder gebruik kon maken van dit 'intern vluchtalternatief' wijst u deze mogelijkheid af omdat u er niemand kende bij wie u kon blijven en u naar daar was gegaan om te werken. Aangezien het werkseizoen in september 2010 ten einde was besliste u om naar Istanbul terug te keren (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). Deze argumenten zijn enkel gebaseerd op socio-economische factoren en hebben geen uitstaans met de Conventie. Bijgevolg zijn bovengenoemde verklaringen niet afdoende om hieruit te kunnen afleiden dat u uw leven in Bodrum niet zou kunnen verder zetten.

Daarnaast kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt met betrekking tot de wijze waarop u stelt Turkije te zijn 'ontvlucht'. Zo beweert u dat u uw ouderlijk huis op vrijdag 26 november 2010 hebt kunnen binnendringen om vervolgens alle documenten van uw broer Ibrahim te stelen. Vervolgens bent u op zaterdag 27 november 2010 met deze documenten langs de Turkse paspoortcontrole kunnen passeren terwijl uw broer en uw familie naar de luchthaven gekomen waren op zoek naar u (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Vooreerst is het toch wel enigszins merkwaardig dat u zonder enig probleem direct alle documenten van uw broer gevonden hebt in het ouderlijk huis waaruit u verbannen bent (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u vervolgens op de luchthaven uw broer en familie hebt zien lopen op zoek naar u, maar dat zij blijkbaar niet de nodige stappen zouden hebben ondernomen om direct op de luchthaven de luchtvaartautoriteiten en de luchtvaartmaatschappij Turkish Airlines over de diefstal te informeren waardoor u eventueel op de luchthaven nog opgepakt zou zijn kunnen worden (gehoorverslag CGVS, p. 10). U hiernaar gepeild, vergoelijkt u dit door te stellen dat uw familie aan deze optie, dat u de paspoortcontrole zou hebben kunnen passeren, niet had gedacht aangezien er geen 'gelaatsovereenkomsten' zijn tussen u en uw broer waardoor een probleemloos passeren van de paspoortcontrole onmogelijk zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit argument is echter niet afdoende aangezien u eerder tijdens het gehoor verklaard hebt dat er in Turkije geen grondige controle gehouden wordt waardoor u alle documenten van uw broer hebt kunnen gebruiken om te reizen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zo uw familie al de moeite zou doen zich naar de luchthaven te begeven om u te zoeken kan er toch van worden uitgegaan, en zoals reeds werd aangestipt, dat ze de geijkte weg zou volgen.

Verder hebt u tijdens het interview afgenomen door het CGVS tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Eerst beweerde u dat u op vrijdag 26 november 2010 heel vroeg in de ochtend naar het huis van uw familie gegaan bent om de documenten van uw broer te stelen en u dan op zaterdag 27 november 2010 rond 16u op de luchthaven aankwam om met de geplande vlucht van uw broer naar België te reizen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Toen u dan vervolgens gevraagd werd wanneer uw familie klacht naar aanleiding van deze diefstal had ingediend, stelde u 'dezelfde dag dat ze wakker werden na de diefstal' (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer het CGVS dan al vragend verwijst naar de 26ste, beweert u plots dat het in de ochtend van de 27ste was (gehoorverslag CGVS, p. 10). Nogmaals geconfronteerd met uw eerdere verklaring, namelijk het feit dat u gezegd had dat het op vrijdag was dat u diefstal had gepleegd, verklaart u zich verkeerd te hebben uitgedrukt, u zou rond 4 uur in de ochtend naar huis zijn gegaan en bijgevolg zou het zaterdag zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg voor de wijziging in uw verklaringen is echter weinig afdoende daar u aanvankelijk duidelijk naar twee verschillende dagen had verwezen waarop deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden.

Verder dient opgemerkt dat u pas nadat u naar het INAD-centrum was overgebracht in afwachting van uw terugrijding asiël hebt aangevraagd en dit op aanraden van een Turk (gehoorverslag GVS, p. 8 + zie werkfiche Luchtvaartpolitie dd. 28/11/2010). Het feit dat u hier geen weet van had en niet wist hoe u hier asiël moest aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 8), biedt geen afdoende verschoning aangezien u even later aangeeft direct bij uw aankomst alhier open kaart te hebben gespeeld, zowel wat betreft 'de oorsprong' van deze documenten als de redenen die u hiertoe hebben aangezet (gehoorverslag CGVS, p. 9). In uw Vragenlijst, die werd opgesteld ter voorbereiding van het gehoor door het CGVS, verklaarde u daarenboven zelf dat u naar België was gekomen met de intentie om asiël aan te vragen omdat de mensenrechten hier worden gerespecteerd (zie Vragenlijst dd. 02/12/2010, punt 5, p. 22). Bovengenoemde verklaringen voor het niet direct aanvragen van asiël zijn met andere woorden niet afdoende. Verder hebt u pas op 28/11/2010, na het indienen van een asiëlaanvraag, toegegeven dat u de documenten van uw broer gestolen hebt (zie werkfiche Luchtvaartpolitie dd. 28/11/2010). Het weinig aannemelijke karakter van het stelen van de documenten van uw broer Ibrahim wordt andermaal onderstreept door het feit dat u hier in België geholpen wordt door uw schoonzus, de

echtgenote van uw "gedupeerde" broer, dit terwijl haar eigen man haar dit zou hebben verboden (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 8).

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève.

Inzake subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een grondige analyse van de situatie in Turkije (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratieve dossier) blijkt dat, hoewel men in het Zuidoosten van het land effectief een opleving van de gevechten tussen de Turkse krijgsmacht en de milities van de PKK vaststelt, deze gevechten echter beperkt lijken tot de bergachtige regio's rond de stedelijke gebieden van de provincies Hakkari, Siirt, Sirnak, Bingöl, Bitlis, Diyarbakir, Mus en Tunceli. Er zijn geen gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse autoriteiten in de steden. Bovendien wijst deze analyse erop dat de twee partijen die actief betrokken zijn bij de gevechten, de PKK enerzijds en de Turkse veiligheidsdiensten anderzijds, elkaar als doelwit nemen; de burgers worden daarentegen niet gevisieerd door één van deze partijen in de strijd. De voornoemde analyse toont eveneens aan dat de slachtoffers van deze gevechten hoofdzakelijk tot een van beide oorlogvoerende partijen behoren. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije kan men besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het door u neergelegde document, namelijk een fax van uw Turkse identiteitskaart, heeft enkel betrekking op uw identiteit een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het vaststaat dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar Turkije een reëel risico op ernstige schade loopt vanwege de familie van zijn ex-vrouw en hij daarenboven bij aankomst gevangen genomen zal worden en voor twee jaar opgesloten zal worden omdat zijn familie een klacht heeft neergelegd tegen hem wegens diefstal.

2.3. De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. Artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden. Voormeld artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot dergelijke bescherming heeft. Hoewel de autoriteiten dus de plicht hebben om hun burgers te beschermen, hebben zij hiertoe geen resultaatsverbintenis.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker met de blote beweringen, dat door de echtscheiding de familie van zijn ex-vrouw in haar eer is geschonden en dit een vendetta teweeg gebracht heeft, zijn familie hem verstoten heeft en hij tot drie keer toe getracht heeft hulp te zoeken bij de politie, de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt. Immers in de

bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan neerleggen ter staving van de door hem beweerde problemen, hij in 2009 spontaan een klacht indiende bij het politiecommissariaat hetgeen er op wijst dat hij toch vertrouwen heeft in de Turkse autoriteiten, hij zelf aanhaalt dat zijn belager sinds één jaar opgesloten is voor slagen en verwondingen hetgeen bevestigt dat de autoriteiten wel degelijk bereid zijn op te treden tegen gewelddadige personen en deze te berechten, hij zelf verklaard heeft sinds april/mei 2008 geen problemen meer te hebben gekend, zijn beweerde onmogelijkheid verder gebruik te maken van het 'intern vluchtalternatief' enkel gebaseerd is op socio-economische factoren die geen uitstaans hebben met de Conventie, er ernstige bedenkingen worden gemaakt met betrekking tot de wijze waarop hij stelt Turkije te zijn 'ontvlucht', hij pas asiel heeft aangevraagd nadat hij werd overgebracht naar het INAD-centrum in afwachting van zijn terugdrijving en dit op aanraden van een Turk en hij in België wordt geholpen door zijn schoonzus, de echtgenote van zijn "gedupeerde" broer. Deze motieven, niet worden weerlegd of ontkracht, en die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4. Voorts is het de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat aan verzoekers relaas geen geloof wordt gehecht en dat hij evenmin heeft aangetoond dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Turkse autoriteiten. Wat betreft verzoekers argument dat hij bij aankomst in Turkije gevangen genomen zal worden en twee jaar zal opgesloten worden omwille van een klacht van zijn familie wegens diefstal, wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering en hij voorbij gaat aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in België door zijn schoonzus, de echtgenote van zijn 'gedupeerde' broer wordt gehopen. Derhalve wordt ook aan deze bewering geen enkel geloof gehecht. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing met betrekking tot de subsidiaire bescherming niet, met name dat uit de analyse van de veiligheidssituatie in het Zuidoosten van Turkije men kan besluiten dat er op dit moment geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS